

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Indictio, Acta & Decreta Synodi Diœcesanæ Paderbornensis

Diözese <Paderborn>

Nevhvsii, [1688]

Tit. VII. De Casibus reservatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36013

rum Confessiones audire præsumat, nisi in casu necessitatis sub pœna arbitraria. Surdis autem, prægnantibus, aut aliqua notabili infirmitate detentis, poterit Confessarius commodum tempus eas audiendi assignare, semper tamen in loco Ecclesiæ valde conspicuo, nec quisquam Sacerdos mane ante solis ortum aut vesperè post solis occasum in tenebris alterius sexus Confessiones audiat sine lumine, ut perversis & improbis hominibus omnis calumniandi occasio, quantum fieri potest, subtrahatur. Turpe etiam & indecorum est, videre Confessionalia in angulis & locis abstrusis collocata, quare omnibus Pastoribus mandamus, ut quanto citius curent huiusmodi sedes ad locum honestum, patentem & conspicuum transferendas, ut tepidi Catholici Sacrosanctum illud tribunal præ oculis semper habeant, & exemplo bonorum ad illud sæpius & fidentius frequentandum inflammentur, neque temerè Confessarij de uno loco ad alterum potissimum in majoribus festiuitatibus excurrant, cum id sæpè magnæ murmurationis causam multis præbeat.

21. Caveant autem Parochi & Presbyteri audientes Confessiones, ne alij confiteri volentes nimium appropinquent & confitentem aut turbent, aut facultatem illi adimant liberè proferendi peccata sua, aut Confessario exactius interrogandi.

22. Judicem sedentem sententias ferre oportet, ideo etiam Confessarius non nisi sedens Confessiones excipiat, quâcunque etiam pœnitentes dignitate fulgeant.

23. Confessarij in sacro illo Tribunali modestiam & gravitatem præferant, sedentque superpelliceo induti & stolâ à collo pendente, seu alio decenti habitu Presbyterali, ac memores sint, se ibidem agere conscientiarum Judices ac Spirituales animarum medicos, Justitiæ simul & misericordiæ ministros à Deo constitutos esse, ut tanquam arbitri inter Deum & homines, non minus honori divino, quàm animarum saluti consulant, nec excedant ad dexteram vel sinistram sive indulgentiâ, sive severitate, proinde non oscitanter sed magna cum attentione, circumspeditione & iudicio Sacramentum hoc administrent, & cognito pœnitentium statu, congrua vitij adhibeant remedia & pœnitentiam saluti animarum maximè convenientem imponant.

24. Ut autem Pastores & Confessarij sciant, cujuscmodi satisfactiones pœnitentibus injungere debeant, maturè expendant verba Tridentini Concilij, debent ergò Sacerdotes Domini, quantum Spiritus & prudentia suggesserit, pro qualitate criminum & pœnitentium facultate, salutare & convenientes satisfactiones injungere, ne si fortè peccatis conniveant, & indulgentius cum pœnitentibus agant, levissima quædam opera pro gravissimis delictis injungendo alienorum peccatorum participes efficiantur. Habeant autem præ oculis ut satisfactio, quam imponunt, non sit tantum ad vitæ novæ custodiam & infirmitatis medicamentum, sed etiam ad præteritorum peccatorum vindictam & castigationem.

25. Cum nihil Confessionem magis suavem & acceptam reddat, quàm sigillum, nôrint Confessarij, id sibi strictissimè servandum esse, nec verbo, signo, nutu aut quovis alio modo vel minimum veniale peccatum confitentis prodendum esse, sub pœna depositionis à Sacerdotali officio & detractionis in arctum Monasterium ad agenda ibidem perpetuam pœnitentiam.

T I T U L U S V I I.

De Casibus reservatis.

I.

Magnoperè verò ad Christiani populi disciplinam & Ecclesiæ auctoritatem pertinere semper visum fuit, ut arctiora quædam & graviora crimina non à quibusvis sed summis duntaxat Sacerdotibus absolverentur, unde meritò Pontifex maximus pro suprema potestate sibi in Ecclesia universa tradita causas aliquot graviorum criminum suo peculiari iudicio reservavit, quod idem Episcopis in sua cuique Diœcesi suprâ alios Sacerdotes inferiores auctoritate licitum esse Concil. Trid. ex definitione Canonum antiquorum rectè statuit.

2. Nemo Sacerdotum sive sæcularium, sive cujuscvis Ordinis & instituti regularium etiam à Nobis seu Vicario nostro in Spiritualibus Generali ad Confessiones sæcularium personarum audiendas

audiendas approbatorum à casibus Sedi Apostolicæ aut Nobis reservatis quempiam extrâ mortis periculum absque speciali Apostolica seu nostrâ respectivè facultate absolvere præsumat, Sacerdos enim ad Confessiones excipiendas generatim approbatus, cum in dictis casibus non sit legitimus Judex, nullam ab ijs habet absolvendi potestatem, quæ confertur per approbationem, ea enim in generali Concessione non veniunt, quæ requirunt speciale mandatum; ideoque absolutio, quam impendit, non est valida, prout sacra Congregatio Cardinalium, quæ Episcoporum ac Regularium negotijs & consultationibus præest, definivit.

3. Peccata verò & crimina reservationi summi Pontificis subjecta multa sunt, quorum præcipua in Bulla Cænæ Domini sigillatim referuntur, ac probatis Auctoribus, qui subjiciunt alios permultos desumptos ex Corpore juris communis & diversorum Pontificum constitutionibus. In quibus tamen casibus Sedi Apostolicæ reservatis, si occulti sint, Nos & Vicarius noster, ut absolvere & dispensare possimus, Concilium Tridentinum statuit. Sciant item Confessarij Sedi Apostolicæ inter cætera esse reservata: Vota Castitatis perpetuæ, Religionis approbatæ & Peregrinationis Romanæ, Hierosolymitanæ & Compostellanæ, quoad reliqua verò vota, & Excommunicationes quorum permutatio sive absolutio nonnullis fortè Apostolico Privilegio aut delegatione permittitur, caveant ne temerè sese hiscè immisceant, & permutando vota vel ab ijs absolvendo suam excedant potestatem.

4. Pastores & Confessarij à casibus nobis reservatis neminem absolvant, nisi aut in periculo mortis aut habitâ prius à Nobis speciali licentiâ. Casus autem, quos Nobis reservamus, sunt sequentes

1. Crimen Incendiarij.
2. Sacrilega Calicum ac Monstrantiarum ex Ecclesia surreptio.
3. Homicidium & Infanticidium tam prolis natæ quàm foetus animati.
4. Incestus in primo gradu & congressus cum Moniali.
5. Sodomia & cum brutis Congressio.
6. Defloratio violenta Virginum & earundem Raptus.
7. Omne explicitum cum Dæmone pactum & grave per veneficium illatum damnum.

T I T U L U S V I I I .

De extremâ Unctione.

I.

Ecclesia Catholica contrâ omnium temporum hæreticos ab ipsis Apostolorum temporibus palàm semper ex D. Jacobi Apostoli Sententiâ affirmavit & docendum tradidit, extremam Unctionem Sacramentum esse verè ac propriè dictum, quo migraturis ex hac vitâ Oleo salutis & fidei Oratione augetur robur contrâ hostes invisibiles in isto momento (ex quo dependet æternitas) fortius impugnantes & calcaneo ac fini vitæ insidiantes; ac dein gratia confertur remissionis reliquiarum peccatorum ad salutem corporis & animæ. Ideoque invigilent Pastores si ex suis infirmari aliquem graviter intelligant, & mortis periculum subesse existiment, ne fortè negligentia aut malignitate Domesticorum aut aliorum Unctionis Sacramentum impediatur, aut æquo justius differatur, quin potius ultrò ex charitate & officij sui ratione sese offerant, oviculam suam invisant, moneantq; infirmum de cura salutis suæ habendâ, frequentiq; visi-

tatione